

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE.

Előfizetési árak: Egész évre 10 frt, félévre 5 frt, negyed-
évre 2 frt 50 kr, egy óra 1 forint.

Megjelenik mindennap.
vasárnap kivételével.

Felolós szerkesztő:

Vértesi Gyula.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Széchényi-utca 1761. sz.

Kunz József ur kereskedésével szemben.

Hirdetések a legmérsékeltebb árszámítás mellett vétetnek fel.

Egyes szám 4 kr.

Ellenzéki feliratok.

Debreczen, márcz 11.

(V.) Előttünk fekszenek az ellenzéki felirati javaslatok, melyek ellenzéki organumok szerint fenomenális politikai alkotások, s melyeket szintén a fenntisztelt organumok szerint, nagyhatású s meggyőző logikájú beszédek kíséretében nyújtottak be a pártvezérek.

Ha azonban ezeket a fenomenális alkotásokat jobban szemügyre vesszük, így ahogy előttünk fekszenek fekete nyomással fehér újságpapíron, a maguk meztelen egyszerűségében, nem megvilágítva, felezifrázva rhetorikai formák szépségeivel, s csengő frázisok virágaival, szóval ha ezeknek a betűknek, illetve az általuk kifejezett gondolatoknak önmaguk által kell hatniok, — ha a bennük rejlő egyszerű s kézzelfogható igazságok erejével kell megkapni a lelünk: akkor, akkor, végtelen üreseknek és semmitmondóknak fogjuk találni.

Miért? Mert éppen azok az egyszerű, tiszta igazságok nincsenek meg ezekben a feliratokban, melyeknek hatni, lelkesíteni kell Eötvös vagy Apponyi művészi előadása nélkül is.

Egyet pedig feltétlenül nem türnek el ezek a fenomenális politikai alkotások: a logika bonczkését. Ezzel nem szabad feljűk közelíteni, mert szinte hallhatjuk félő feljajdulásaikat.

Es különösen a nemzeti párt, ámbár meg kell vallanunk, hogy kitűnő jezsuitizmussal szótt — javaslatának lehet erős oka félni ettől a fegyvertől, mert bárha Eötvös is szörnyű módon elszólja magát, mikor egyszerűen ki akarja dobni a nemzet kezéből azt az alapot, mely nélkül nemzeti s kulturális előhaladásunk minden eddig elért eredménye, üres álomkép lenne még most is, s melynek megszerzői közt annak idején Deákkal együtt ott volt Eötvös is — no dehát ő legalább és pártja a kiegyezés ellen ezt az állásfoglalást elég következetesen csinálják s elég rég idő óta, — de mit szólunk az Apponyi művére!

Erre a csillogó frázisokkal megspékelt s ékes frazeológiával megalkotott, s bámulatra méltó szofistikával kidolgozott, de azért a legvilágosabb következtetések fertőjéből kieviczkelni nem tudó javaslatra, s ékes hangú indokolására, — melyre még az orthodox ellenzék fegyverbarátságot jól ismerő sajtója is meg-

jegyezte, hogy „látszik belőle, hogy Apponyiban ma még küzd a politikai tradíció az eseményekből merített tanulságok igazságaival.“

Azaz, hogy talán inkább úgy áll a dolog, hogy kezdi be nem látni az eseményekből merített tanulságok igazságát.

Mert ha belátná, hát levonná magának a következő tanulságokat:

hogy a közigazgatási reformjavaslat, melyet most ismételtén támad, s melynek keresztülvitelét a mult nyáron obstrukcionalis fegyverszövetségeseivel együtt megátolta, legalább részleteiben, az ő műve is — s így magát gáncsolja annak hibáit felhánnya —

hogy az a közjogi homály, melylyel magát olyan pompásan körülveszi a kiegyezési alkotásokról szólva, hát igaz ugyan, hogy az ő jezsuitai homályhoz szokott és azt szerető politikai egyénisége eltakarására igen jó szolgálatokat tesz ugyan, de másrészt a veresége érzetében szegyeteljesen bujdosó szegény legény benyomását is teheti az emberekre, akiknek józanabb része pedig tudvalevőleg se a szegyenlős politikusokra, se a kimagyarázhatlan s megfejthetetlen politikai rébuszokra nem sokat ad.

Se az olyan „kiegyezés kiépítése“ féle frázisokra, melyeket Apponyiék több másokkal egyetemben azóta találtak fel mióta az elmaradt fuzio folytán balra kellett egy kicsit kanyarodniok.

Es most már alighanem annyira balra, hogy a szép szerével való jobbra igazodás körülbelől lehetlenné van téve.

Ámbátor a nemzetiek az ilyen stratégiai mozdulatok tekintetében ugylátszik legalább az előzményekből, hogy nem ismernek lehetlenséget.

Országgyűlés.

Márcz. 10.

A felirati vitának kiemelkedő napja volt a mai: Szapáry Gyula gróf miniszterelnök beszélt nagy hatás mellett s a szabadelvű párt tüntető lelkes éljenzésétől kísérvé. Valóban szükség volt e beszédre, mert a felirati vita már teljesen ellanyhult a megindulásában is s lendületet csak Szapáry beszéde adott neki.

Az ülés elején Szalay Imre beszélt a függetlenségi párt felirati javaslata mellett; utána Ugron Gábor terjesztette be saját pártjának feliratát. kísérvé beszédében főként azt bizonyítgatva, hogy a közös ügyek szaporodnak. Szapáry beszéde után pedig Hoitsy Pál beszélt Ugron felirata

mellett s Kolozsváry István az Eötvösé mellett.

Déli 12 óra volt, mire Szapáry Gyula gróf miniszterelnök fölszólt s az előbb a folyosókra menekült bonatyák sietve foglalták el helyeiket és általános figyelemmel hallgatták a miniszterelnök szónoklatát.

A miniszterelnök először azokra a panaszokra és vádakra reflektált, amelyek az ellenzék részéről az országgyűlés föllosztatása miatt hoztak föl. E föllosztatása ép oly törvényes volt, amily indokolt. A törvényesség szempontjából nem lehet kifogást tenni ellene, mert a királynak a föllosztatáshoz törvényben megirt joga van s hogy a föllosztatás indokolt volt-e, azaz egyéni fölfogástól függ. Indokoltta tette azt az a tény, hogy a kisbbség erőszakoskodása megakadályozta egy törvényjavaslatainak törvényerőre emelkedését. Különbén is hiszen épen az ellenzék tett azelőtt szemrehányást, hogy nem kérdezte meg a kormánypárt a választókat a közigazgatás államosítása előtt s most hogy megkérdezte, mégis az ellenzék elégedetlenkedik s azt állítja, hogy a törvényhozás nem képviseli híven a nemzetet; ez azonban oly üres állítás, mely eltörpül azon tény mellett, hogy a szabályszerűen megalakult törvényhozó testület megtámadhatatlanul folytatja működését.

Igen szép és korrekt kijelentést tett a miniszterelnök a választási visszaélésekre vonatkozólag, mikor azt mondotta, hogy a választási visszaélések kiirtására a legjobb mód ha a bíráló bizottságok teljes objektivitással járnak el a visszaélésekkel szemben.

Attér ezután Szapáry az Apponyi tegnapi beszédének bírálatára. S itt egy igen érdekes és pikás jelenet játszódott le, a nemzeti párt és Apponyi elbizakodottsága ugyanis csufos kudarcot vallott és a szabadelvű párt guoyos kacaja kísérvé ezt.

Szapáry ugyanis, azt jegyezte meg, hogy Apponyi tegnapi beszéde úgy tüntette föl a helyzetet, mintha ő került volna ki győzelemmel a képviselőválasztásokból, s a választások alatt ő maga is azt hirdette, hogy közeleg már az idő, amikor kezeibe kerül a kormányhatalom.

Apponyi Albert gróf erre rázta a fejét s a nemzeti párt eo aiból sokan tagadólág intettek s közbeszóltak, hogy Apponyi azt nem mondotta.

Szapáry Gyula gróf kezévei az előtte lévő iratesomóra mutatott, mintegy jelezve, hogy ott vannak bizonyítékai. Apponyi és hívei egyre tagadták Erre a miniszterelnök elővett egy „Graf Albert Apponyi“ által irt német korteslevelet, amelyben szóról szóra azt hirdette Apponyi, amire a miniszterelnök hivatkozott. E bizonyíték fölolvása rendkívüli derűtséget idézett elő a szabadelvűpártban s a fészelső ellenzéken, csak a nemzeti párt volt levert. A helyzet komikumát növelte az, hogy Apponyi maga provokálta maga ellen Szapáryt őt ezt a finom vágást.

Hivatkozott e kis intermezzo után a miniszterelnök arra, hogy e nagy dicsekvés után a nemzeti párt mily kudarcot vallott

a választásokban s hogy meggyert mandátumának nagy részét is a függetlenségi párt támogatásának s nem saját erejének köszönheti.

Megjegyezte ezután Szapáry Gyula gróf, hogy a megoldandó feladatok egész tömege oly nagy, hogy sem a trónbeszédben, sem a feliratban nem foglalható össze valamennyi; csak a főirányt kell abban megszabni. A kormány részletes munkaprogramjával teljesben tisztában lehet különben is az egész nemzet; hiszen a kabinet minden tagja több ízben részletesen nyilatkozott a házban is, a házon kívül is.

Érdekes statisztikai kimutatást közölt ezután a miniszterelnök a választók szaporodásáról, a mi az ország haladását bizonyítja; míg Eötvös azt állította, hogy a választók száma fogyott. Nem fogytak meg az alkotmányos élet 25 éve alatt a választók s nem fogyott meg bennük a lelkesedés sem. A hazafias lelkesedés ma is csak úgy él a nemzetben, mint régebben s ha a békés munka idejében nem nyilvánul oly nagy mértékben, mint a válságos napokban, az csak természetes.

Reflektált ezután a miniszterelnök Apponyiak a közigazgatási reformra tett megjegyzéseire. Apponyi most csak azt mondja, hogy a közigazgatási törvényjavaslat rossz volt; de hát akkor miért támogatta öt hónappon át?

Megtámadtatt a feliratnak az a passusa, mely a 67-iki kiegyezésre vonatkozik, pedig azt nem mondja a felirat, hogy örökös s hogy megváltozhatlan a kiegyezési törvény; csak az van van abban mondva, hogy a szabadelvűpárt nem óhajta megváltoztatni azt a törvényt s hogy a kiegyezést állandó alkotásnak tartja.

Igen érdekesen fejtegette ezután Szapáry a kiegyezés igazi szellemét s Deák Ferencz és Andrássy Gyula gróf nyilatkozatait is idézte. Majd igen érdekes közlést tett, midőn fölemlítette, hogy a külügy miniszterium a magyar kormány fölhívására rendeletet adott ki külügyi hatóságainkhoz, melyben figyelmezteti ezeket, hogy a közjogunkkal ellenkező kifejezésektől őrizkedjenek s oly kifejezést például, mint „osztrák-magyar alattvaló“, meg ne tőrjenek.

A miniszterelnök beszédének ugye passzusa, mint az egész nagyszabású szónok-

lat igen nagy hatást tett a házra s valóság-gal fölvilványozta a szabadelvű pártot.

Belföld.

A reformátusok zsinata szerdán d u ismét megnyitott Budapesten, Kun Bertalan püspök és Tiszta Kálmán társelnöksége alatt. Kun Bertalan örömmel jelenti be, hogy Kiss Aront, a ki a zsinaton előbb csak mint helyettes püspök vett részt, most mint a tiszántúli kerület megválasztott püspöke jelent meg. (Eljenzés.)

Mindjárt a gyűlés kezdetén elhatározták hogy a zsinatot rövidre fogják szabni s a munkát husvét előtt két héttel elvégzik. Ezen ülésen az egyházkerületéről szóló fejezetet és az egyházkerületekről szóló 43. szakaszt tárgyalták.

Az első pont (a javaslat 35. szakasza) mindjárt igen élénk vitára adott alkalmat. A szakasz így szól: „Több egyházközösségnek az egyházi közigazgatás, kormányzás és rendtartás céljából egy felsőbb hatósággá egyesülése a kotta az egyházmegeyét.“ Bernáth Elemér, Kiss Albert, Molnár Béla, Szász Károly hozzászólása után Tiszta Kálmán szavazásra bocsátja a kérdést. Kiss Albert javaslati indítványát a zsinat nem fogadta el, hanem az eredeti javaslatot minden változtatás nélkül. A 36. szakaszt a zsinat helyességében nem támadta meg, de Várady Gábor indítványára az egyházkerületekről szóló fejezetbe teszik át. A 37-44. szakaszok változás nélkül fogadtatnak el. Ezek az egyházmegeye hatásköréről, az egyházmegeyei közgyűlésről s annak tagjairól szólnak. A közgyűlés hatásköréről azonban a zsinat csak később fog tanácskozni. Attérnek az egyházkerületekről szóló harmadik szakaszra, melynek az egyházkerületi közgyűlés tagjairól szóló 46. szakasza adott okot hosszú élénk vitára. Bernáth Elemér indítványozza, hogy az egyházmegeyei közgyűlés, tagjait se az egyházmegeyei közgyűlés hanem a preszbiteriumok válasszák. Majdnem egy óra hosszú vitát tartott a folyamán többen névszerinti szavazást kértek. Ez megtörtént s beadatott összesen 82 szavazatot, melyből a javaslat eredeti szövege mellett szavazott 51 képviselő, ellene 31 képviselő s így az eredeti szöveget módosítás nélkül fogadták el.

Orosz furfang ellenünk.

(X) A jó orosz szomszédnak nincs elég baja a maga dolgával, a miénkkel is kezd törődni. Azaz hogy törődött ő velünk mindig, de abhoz még sem szoktunk hozzá, hogy arra a térre kövessen bennünket, a melyen most találkozunk vele.

Az orosz sajtónak nem tetszik, hogy a magyar kormány oly osztentative megragadta az iniciatívát a szegény felső magyarországiak segélyezésére. Rossz néven veszi, hogy a magyar képviselőház minden egyes tagja lemond egy napi diurnumáról, hogy azt az éhezőknek juttassa. Szemére hányja, hogy a magyar társasalom sietve siet a szegény tótnak kenyeret adni. Dühöng, hogy nem hagyjuk embertársainkat éhen veszni, — egyszóval, hogy nem akarunk Oroszországtól tanulni.

De azért nem olyan gonoszak az orosz lapok, hogy minket csak az emberszeretet szent cselekedeteiért szidnának. Hogy mi összeszedjük filéreinket, hogy odaadjuk az éhezőknek, azzal tán nem is törődnek. De az bántja őket, hogy a tótnak ad a magyar. Óva intik a felsőmagyarországi népet, hogy ne fogadják el a magyarok jótékony adományait, mert igen magas ellenzolgálatokat fognak azok tőlük követelni. Azt fogják majd akarni, hogy az a tót legyen magyar, magyar minden ízében, vetköztesse le nemzetiségét. Vagyis északi szomszédunk attól tart, hogy ha az éhezők a magyarok pénzéből jóllaknak, elveszti egészen a tért Felső-Magyarországon a panszláv törekvéseknek, melyek az utolsó évben ugyis egészen meddők voltak, ezentul semmi talajuk sem lesz.

Nem csodálkozunk szerfelett azon, hogy az oroszoknak nem tetszik a magyar nemzet bámulatos jótékonyasága. Hiszen az ő felfogásuk szerint a segélynek sohasem szabad a társadalomtól vagy egyesektől jönni, csak az egyedül üdvözítő császár segíthet a nyomorultakon s a ki vele versenyezni akar, az bünhődjék érte. Ott van Tolsztoj Leo gróf, ki első volt a nagy Oroszországban ki embertársait megakarta menteni az éhhaláltól, — a hatalom megtiltotta neki, hogy emberszeretetet gyakoroljon. Pedig egész büne abban állt, hogy kenyeret osztott szét Rjüsan gubernementban, mert fekö t szelleme nem tudott megbarátkozni azzal, hogy maga körül

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája.

A bűvös csokoládé.

Ita: Armond Silvester.

— Bo'dog vagyok asszonyom, hogy azt bevallom: Odette leányának sorsa biztosítva van.

— Nem a sorsa, hanem a boldogsága, kedves doktor! Ez ugyan nem ismerem azt a fiatal férfit, mert csak holnap érkezik e öször a házunkhoz, de hát a család, melyből származik, biztosítékot nyújt, hogy törzsből csak viruló ágak sarjadnak. A saint-imogénei Tutu grófok már a keresztesháboruban részt vettek! Mely szép szerencse ez a mi családunkra! Gáspár — ez a jóvendőbeli vémmek a neve — kiünő nevelést kapott. A modorát ugyan kissé féltékenek mondják, sőt azt beszélik, hogy h-begő is, — no de így még jobb szeretem. Odette leányom majd b szél helyette is.

De hát Odette ki-asszony nem volt valami Guy de la Monotière nevű hadnagygyal eljegyezve? H-re járt.

— Volt is a dologba valami, de tudja, a fiatal leányok szeszélyesek. Egy leh-llet, egy pillantás, egy futólagos valami, és minden feledve van! Magam sem bázom. Puhatólódzásaim a hadnagy ur multjára vonatkozólag nem valami kedvesen ütöttek ki. Erkölcs dolgában biz ő rossz lábon állott. Pedig erre nagy súlyt

fektetünk. No de mit törődünk most már a hadnagygyal! Odette fényes pártit csinált. Az egész vidék irigyl. Nem is hiányoznék a boldog-ágomról semmi...

— Csak?

A szép s még elég fiatal nő nem felelt. Az orvos szeméi éles, kémlelő tekintettel szegeződtek arczára.

— Csak?

A báróné habozva, elmélázva nézett maga elé. A bizalmas szóáradat helyett ajkára rejtélyes csöndült. ... végre fölvetette a fejét.

— Ej: végre is önnek megmondhatom, öreg barátom. Lássá egy idő óta a férjem egészen elhanyagol... Nem szeret többé. A kamara, a politika igénybe veszi minden idejét. Nekem alig szentel egy futólagos pillanatot, a mi egy kézzorításra elég. Örökké államügyekkel foglalkozik s a szellemi megérőltetés már egész roskatag öreg emberré tette őt. Ah! nem törődik többé velem!

Az orvos kissé elgondolkozott, aztán mosolyogva kelt föl s az íróasztalhoz ült.

— Közönm a bizalmat, báróné; igaz van, öreg barátja megérdemelte ezt öntől. Tehát a kedves férje elhanyagolja önt? — Lássá, én csudaorvos vagyok! a sziveket is tudom gyógyítani. Tudja mit, kedves báróné. Én írok a férjének egy kis szivlobbanó receptét, olyan féle szerelmi bájtalt, mint a javas asszonyok szoktak a szerelmes kis leányoknak ajánlani. Meglássá a báró ur feledni fogja a politikát s több időt szentel önnek

mint a mennyi egy futólagos kézzorításra elég.

— Ah, doktor ur!

Az orvos tolla végig serczent a papíron.

— Mit szokott a báró ur reggelenként inni?

— Inni nem iszik semmit, hanem husfélét reggeliz.

— Tehát ajánlja neki a csokoládét. Aztán töltsön — persze titokban — a csé. szájába ebből a szerelmi bájtaltból néhány kanállal.

— Orvos ur, ön valóságos angyal.

— Ellenkezőleg, báróné. Meglássá, azt fogja mondani, hogy az ördöggel cimborálok. Mert manapság inkább hisznek a pokol, mint az ég csudáiban!

Másnap reggel kilencz óra tájban a báróné szobalánya cifra ezüst tálcán egy c-észe párolgó cacao-nedvet vitt be a báró ur dolgozó szobájába, a ki akkor is a legközelebb elmenyörgendő nagy bezedjén dolgozott.

A báró éppen hozzá akart fogni a reggelizéshez, midőn kopogtak.

— Szabad! — kiá tá dühösen, hogy a munkájában és étkezésben háborgatják.

Az ajtó kinyit s egy nagy, magasnövésű fiatal ember lépett be a szobába.

A testtartása olyan léha volt, a mozdulatai olyan határozatlanok, mintha most először próbálná meg alsó és felső végtagjait nyilvánosan használatba venni.

éhezőket a gondvil hatalom kor sem, orosz nép valaki me chbin az ságot hi hatónak pedig azé éhezőknel

Köo orosz sajt dalom sp még az a tokban is birodalma hol minde gélyre sz záru nag rül mikor barát“ ed benne.

De kalmat ha most az o szik, ug leusegeink pusztitja vétve aka az ilyen azonban s megism

A ma

A v enquete n közül nyil László, M bankigaz A n ve szinté mellett sz a felszólal az új vala gedni. A óhajjt fejez mint a f kiverendő értékesítés nyilatkoz

— V horgos fic

— É mogta az

— A És c

fölugrott a robant az azt, mint

— K Courtdedu

kenyedezté

ugy látszi

— V lesütve, mi

— C kényelemb

pás jó cso

tette, ami

a csokolád

— U a reggelije

— M Kiönteném

nem állhat

S a

vén a csés

szüröcsölte

orvos birt

Mint

midőn már

a bárónöv

jes kíváne

éhezőket lásson, mikor őt dusan áldotta meg a gondviselés anyagi javakkal. De az orosz hatalom nem tűri azt, hogy valaki, még akkor sem, ha annyi dicsőséget szerzett az orosz népnek, mint Tolsztoj Leo gróf, hogy valaki megszegyenítse az állambatalmat Fuschbin azért bűnhődött, mert művei a szabadságot hirdették. Targenij-w mert meghocsátatónak tartotta a nihilizmust, Tolsztoj L őt pedig azért zárták el, mert kegyeret adott az éhezőknek.

Könyven magyarázható tehát, hogy az orosz sajtónak nem tetszik a magyar társadalom spontán segélye. Joggal félnek, hogy még az a tót is, ki eddig talán (hacsak titokban is) vágyó szemekkel tekintett a csár birodalma felé, befogja látni, hogy jobb itt a hol mindenkor segítettek még azokon, kik segélyre szorultak. Hogy az a tót szívébe fogja zárni magyar honfitársát, ki rajta megkönyörül mikor nyomorban van, míg az orosz „jóbarát” eddig csak az elégtelenséget szította benne.

De az ellenség fel szokta az ilyen alkalmat használni, hogy szítsa a tüzet. A mit most az orosz Felső-Magyarországon cselekszik, ugyanazt megteszik külső és belső ellenségeink itt a Délvidéken, mikor az árvíz pusztítja a gazdag vetéseket De hiába. Elvértve akadhatnak malkotenz elemek, melyek az ilyen izgatásokra hallgatnak a nép zöme azonban ösztönszerűleg belátja, ki a jó barát s megismeri az ellenséget.

A magyar valuta-enquete.

A valuta rendezése ügyében összehívott enquete második ülésében az enquete tagjai közül nyilatkoztak: Horánszky, Helfy, Lukács László, Matlekovics, Földes tanár és Láncey bankiragazgató.

A nyilatkozatok az 1. kérdőpontra nézve szintén kivétel nélkül az aranyvaluta mellett szóltak, ugyancsak egyértelmű volt a felszólalók azon nézete, hogy az ezüstnek az új valutában lényeges szerepet kell engedni. A szakértők kivétel nélkül azon óhajt fejezték ki, hogy úgy a készletben mint a forgalomban lévő ezüstmennyiség kiverendő; az ezüstnek más formában való értékesítésére nézve egy oldalról sem történt nyilatkozat.

Azon kérdést illetőleg, hogy az ezüst, currans pénz és váltópénz, vagy csakis az utóbbi gyanánt értékesítendő-e, a nézetek eltérők voltak. Horánszky és Helfy csak korlátoltan kívánják a currans ezüst forgalomba hozását, Földes és Lukács ellenben feltétlenül óhajtják annak fenntartását; Matlekovics csakis ezüst váltópénzt javasol; Láncey elfogadná a currans ezüstöt, de csakis az esetben, ha az arany és ezüst közt fennálló jelenlegi magas reláció mellett vernék ki azt.

A felszólalók legnagyobb része mérsékelt mennyiségben megengedhetőnek tartja a pénztárijegyeket.

Az értékeláció megállapítására nézve a vélemények lényegesen azonosak voltak az első ülésen kifejezett nézetekkel. Láncey a relációt a legmagasabban óhajtja megállapítani, de mégis olyképp, hogy az átszámítás egész simán mehessen. Helfy is magas átlagok szerint óhajtja megállapítani a relációt. Földes Béla a közeli évek átlagát ajánlja alapul venni. Matlekovics az export érdekeiből a legmagasabb átlag mellett szól. Lukács László leghelyesebbnek tartaná 1879-től 1881 ig átlagot venni, de határozottan a mellett nyilatkozik, hogy a törvényhozás felhatalmazása alapján ugyan, de a pénzügyminiszterre bízásuk, hogy rendeleti uton állapítsák meg a relációt.

A pénzegységre nézve Helfy és Matlekovics a tiszta frankrendszerrel pártolják, Láncey és Földes az oszt. ért. forint mellett kívánnak maradni, Horánszky és Lukács pedig ennek felét kívánják új pénzegységül.

A dalárda hangversenye.

Márcz. 10.

Talan még egyetlen olyan fényes hangversenye sem volt a dalárdának, mint a csütörtöki, melyet a felvidéki inségesek javára rendezett. Az intelligencia és a polgárság karöltve sietett a szegény éhezőkért részint közreműködni, részint hallgatni, részint pedig — táncolni. Az „Arany Bika” díszterme teljesen megtelt hallgatósággal, minden páholy elkelt, a mi szép summát hozott a jótékony célra.

A nagy közönség között ott láttuk Puky Gyula kir. táblai elnököt, Széll Farkas tanácselnököt, Bolla Kálmán tábornokot, Simonffy Imre polgármestert,

Krausz ezredest és Rásó Gyula alispánt. A katona tisztikar is szép számmal volt képviselve.

A hangversenyt Rácz Károly bandája nyitotta meg a Bánk-Bán opera nyitányával, melyet zajosan megtapsoltak. Utána Rudnyánszky Gyula ur olvasta fel ez alkalomra írott szép költeményét, mely nagy hatást tett és szerzőt zajosan megtapsolták. Főnyújtója volt a hangversenynek Bernáth Flóra urhőgy éneke. Népdalokat énekelt olyan gyújtó hatással, hogy a közönség ki nem akart jönni a tapsolásból. Dalait őt ször ismételték meg s ezen kívül a közönség elismerését őt gyönyörű virágcsokor tolmácsolta, melylyel ugyszólván elárastották. — Nem kevésbé briliáns szám volt Steinaecker Viola urhőgy zongorajátéka. Már beléptekor óriási virágbokrotát nyújtottak át neki. A vándort (Liszt Schubert) játszotta olyan technikával, mely a művészt jellemzi. A dalárda maga csak ekkor következett. A „búcsú” frékart énekelték olyan szépen, hogy az teljesen bele illett a magasabb művelzetet nyújtott hangverseny keretébe. Nagy hatást tett Donogán István ur is szép bariton hangjával. A magándalt énekelté Rip van Vinkleből. Sziutén zajosan megtapsolták.

Következett ismét egy nagyon szép szám, melyet Steinaecker Viola urhőgy zongorakísérete mellett hegedűn Puky Endre ur, királyi táblánk elnökének szép képzettségű fia adott elő. Beriot IX. Concertje méltó előadóra talált benne, egészen elragadta a közönséget s oly zajosan tapsolt a közönség, hogy a koncertet meg kellett ismételnök. Ezután Mándoky Béla tartott érdekes felolvasást a színészetéből. Ot is annyira megtapsolták, hogy toldalékkal elszavaltta a „Kewlári búcsú”. Most egy „szigányprimás” következett Szilágyi Imre ur személyében, a ki Rácz Károly bandájának élén népdalokat játszott olyan érzéssel, olyan művészi technikával, hogy szinte elhittük primás voltát. A viharos taps folytán kétszer kellett népdalait megismételni. A pompás hangversenyt méltóan fejezte be a dalárda és Rácz Károly bandájának „Rákóczy kesergője”, melyet frenetikusán megtapsoltak.

A hangverseny befejeztével hirtelenében kiüritették a termet a székektől és a sztalokkal látták el s a közönség vacsorához ült.

— Vajjon mit akar nálam ez a hórihorgos fickó? — kérdezte magában.

— Én Tutu Gáspár vagyok! — morgogta az ifju alig hallhatóan.

— Ah, kedves vöm!

És eserbennhagyta a szónoki remekét, fölugrott a báró s mind a két karját kitérve rohant az ifju elé és úgy össze-vissza ölte azt, mint áldozatát a polyp.

— Kedves fiamram! — szólt aztán Courtdeduit báró, megtörülgetvén az elértékényedéstől megnedvesült szeméit — önt úgy látszik megtörte az utazás?

— Valóban, — felelt a gróf szeméit lesütve, mintha az nehezére válna.

— Gyorsan, gyorsan! Tegye magát kényelembe. Aztán fogja azt a csészét, pompás jó csokoládé van benne, nóm maga készítette, amint ő mondja. De hát én gyűlölöm a csokoládét! Igya ki frissen!

— Oh atyám, hogy fosztanám meg önt a reggelijétől?

— Mondtam már, hogy szívesen adom. Kiönténém, ha ön el nem költené; mert ki nem állhatom a cacao illatot.

S a szeretetreméltó após kezébe erőltetvén a csészét, az ifju az utolsó csöppig föl-szüröcsölte az italt, a melynek titkát a csuda-orvos bírta.

Mintegy három óra lefolyása múlva, midőn már az ebédre várakoztak, a báró ur a bárónővel csevegett, a ki őt várakozásteljes kíváncsisággal nézte, míg Gáspár a sz-

mára elkészített szobába visszavonulva, befejezte öitözékét: mert hát ki kellett csipnie magát erre az alkalomra, midőn a menyasszonyának bemutatják.

— Bizony meglehetősen bárgyu szeca van, de becsületes fiu, — mondá Courtdeduit báró.

— Léha, de a léhaság szeretetreméltó, — viszonzá a neje.

— Ugy hiszem, megtaláltuk a kit kerestünk.

— Éppen ilyen férj kellett Odettének, — toldotta a báróné.

Ebben a percben a lépcsőházban nagy láрма keletkezett. A báró kirohant, de az ajtóban találkozott Dorottyával, a szakácsnővel. A jól megtermett hölgy lihegve, elfuladvan bukott be a szobába.

— Gróf ur! gróf ur! Hisz ez borzasztó!

Azzal a szégyentől és méltatlankodástól égő piros arczvajú mutatta a lehasogatott rekláját s az izgatottságtól szakgatott hangon beszélt el a rémséges történetet, hogy az ifju Tutu gróf ur megtámadta őt és csak a ruhájának épsége árán menekülhetett meg az eszeveszett ölelő karjai, illetőleg karmai közül, a ki ilyen merényletre vetemedett ellene

— Nagy isten! — kiáltá a báróné.

— Ezer ördög! — duplázott a báró.

S mindketten rohantak ki a szobából, hogy utána nézzenek a dolognak.

De azóta már Gáspár urfi Germainre, a csinos kis szobaleányra, tartott hajtvadásza-

tot a kertben. Kitért karokkal, elkendezve rohant a piczi teremtés után, akárcsak egy medve üldözne egy pillangót.

A báró és neje ott termetek a leány oldalára.

— Nyomorult! — kiáltott rá a báróné, öklével me fenyegetve a fiatal gróft.

— Takarodjál szemem elől!

Azoban a szidalomra mit sem adva s alig bocsátva el egyik zsákmányát, a fiatal ur most a báróné felé fordult s a világ legepedőbb arczkifejezésével zárta őt karjai közé.

Ebben az idylli foglalkozásában azonban megzavarta valami. Courtdeduit kisasony volt, a ki a zajt hallva lesietett a kertbe s éppen jókor érkezett, hogy ez érdekes látványban gyönyörködjék

— Anyám!

Ez újabb női hangra, a mely oly édesen, bájosan cengett. Gáspár feléje fordult s azonnal átlátván a csere eönyös voltát, az anyát elbocsátotta és a leánya ellen intézett rohamot.

Szerencsére azonban a lába egy kövecsen megikamott s a vőlegény, a ki ily egyszerre akarta a maga részére hódítani az egész családot, végig terült a földön. A báró a ki az egész idő alatt csak segítségért kiáltozott, sietett fölhasználni az alkalmat s neki, valamint az udvarmesternek és a kocsiának egyesült erővel sikerült a kényszerzubbonyt ráhuzni a csóksóvár örületre...

A házasság persze fölbomlott. Odetto kisasszonyt a hadnagy ur kapta nőül.

Dacára az óriási közönségnek, a kiszolgálás becsületére vált F e h é r D o l i vendég-lősnék.

A vacsorálás nemsokáig tartott, mert a fiatalság talpa égett a tánczvágytól, az asztalokat mihamar kidobálták a teremből. Ekkor a parket éppen úgy nézett ki, mintha nagy bál volna, mert a négyeseket nem kevesebb mint 80 pár tánczolta. A vigalom reggel 4 óráig tartott és talán senki sincs, a ki nem kedves emlékekkel távozott.

A vigalmon jelen voltak névsorát következőkben adjuk:

P u k y G y u l á n é B o b o r y Györgyné Széll Farkasné Nyeás Lajosné, Fejér Adolfné, Mácsay Sándorné Steinacker Sándorné Emmert Antalné báró Jozsinsnyi Miklósné Mészáros Józsefné Hody Béláné, Renó Józsefné Bodó Sámuelné Mándoky Béláné dr. Sarváry Gyuláné Donogán Istvánné Bárdos Gézáné özv. Tóth Gyuláné Fischer Jánosné Szilágyi Imréné Debreczeni Lajosné Vecsey Zoltánné Benyács Emilné Szabó Mihályné Hegyessy Molnár Józsefné Krausz ezredesné, Végh Gyuláné Publik Ernőné, Sajtz Tivadarné, Szabó Miklósné, Tóth Béláné Dömök Béláné Fejér Hermanné Wolff Jánosné Than Gyuláné Bekenyi Forgács Károlyné Szarukán Sándorné, dr. Magoss Györgyné Mayer Emilné dr. Nagy Kálmánné, Tóth Jánosné Komlóssy Dezsőné dr. Irinyi Istvánné Szinay Gyuláné Beke Lászlóné Rajosné Sebess Györgyné Abraham Lászlóné dr. Kerekes Lipótné Hanel Sámuelné, Kovács Péterné Baranyi Györgyné Kaszanyiczky Endréné Engess Józsefné Sághy Gyuláné Vargha Lajosné Denilovics Elekné Dömsödy Imréné Thonhoffer Rudolfné Herczegh Jánosné Szöllösy Györgyné Csikványné Gerzon Odónné Veszprémi Zoltánné, Torday Gáborné Farkas százasosné Sthal Gézáné Mocsáry Lajosné Lám Sándorné Trászy Lászlóné Könyáné Csorbáné Kolbenhayer Kálmánné J o ó I s t v á n n é — t o v á b b á Bodó Juliska, Huzly Lujza, Bethlen Sarolta grófnő, Bolla Matild, Fischer Ilonka, Gerzon Andrienne, Fejér Mariska, Nyers Ilonka Kovács nővérek, Steinacker Viola, Emmert nővérek, Mészáros nővérek, Széll Marianna, Renó Ilonka, Bernáth Flóra, Tóth Irén, Debreczeni nővérek, Hegyessy nővérek, Puky Szeréna, Molnár nővérek, Publik Aranka, Telegdy Szeréna, Sárváry Irén, Bobory Margit, Bayler Lujza, Tóby Papi, Czégely Ilona, Horváth

Az esküvőn a lehető legnagyobb pompát fejtették ki. A hadnagy ur is feszített büszkén.

— Félig meddig meg vagyok elégedve — mondá a bárónő.

Én meg jobban, mint avval a léha urival, — mondá a báró. — Minő botrányt idézett elő a házukban! Pedig mily előzékenyen fogadtuk. En még a csokoládémat is neki adtam.

— A csokoládédat?

— Igen. Nos? . . .

Most értette már a bárónő a dolgot. Tehát a csokoládé s nem az ifjú gróf volt az oka . . . Szegény Gáspár! Persze az adag egy roskatag öregnek volt száruva, nem egy szerelmi bájtal nélkül is lobbanékony ifjunak.

Ej-ej! és e fatális tévedés miatt elszalasztották a fényes partiet.

Azonban a bárónő talált a szerencsétlenségben olyat is, a mi őt megvigasztalta.

A csodaorvos szere tehát mégsem ámitás.

Beszélik, hogy a bárónő oly szorgos gazdasszony lett, hogy minden reggel maga főzi férje számára a csokoládét.

Beszélik, hogy Courtdeduit báró kezdi elhanyagolni a politikát.

Sőt ezt is beszélik, hogy a báró és neje az új porral egyidejűleg Olaszországba kétszülnek utazni, hogy ők is megújítsák — mézesheteiket.

(Francziából.)

Erzsike, Kecskés Mariska, Führ Aranka, Zelizy Szeréna, Kerekes Margit, Megyossy Gizella, Mayer Szeréna, Csanak Margit, Kövy Lina, Péter Jolán, Báthory Róza, Raunkel Regina, Rajos Karolin, Farkas Szeréna, Jeney Aranka Abraham Irma, Demjén Ilona, Baranyi Mariska, Rénes Ilona, Thronl offer Regin, Mátrai Teréz, Kósa Mariska, Kónya Juliska, Horváth nővérek.

Napi hírek.

— **Alispánunk kitüntette.** Rásó Gyulát, Hajdumegye népszalmu alispánját méltó és megérdemelt kitüntetés érte: Ő felsége a királyi kinevezte őt királyi tanácsossá a közügyek terén szerzett érdemeinek elismerésül. A ki figyelemmel kísérte Rásó Gyula hivatalos működését és látja, mennyire ismeri a közigazgatásnak, a saját vármegyéjének minden ügyét, dolgát a legcsekélyebb ügyekig s a ki látja azt az ügybuzgalmat, melylyel a megye jólétén munkál s a közigazgatást mily helyesen vezeti: az éppen olyan szívből fog neki gratulálni a kitüntetéshez, mint mi.

— **A tegnapi hangverseny** tiszta jövedelme 400 frt körül van. A dalárda ezt az összeget vagy készpénzben küldi el az inségeseknek, vagy élelmi szerek alakjában. Felmerült ugyan s az a terv, hogy a 400 frton jóféle debreczeni kenyeret vásárolnak s ezt küldik el Arvában.

— **Márczius 15-ike és az ifjuság.** A kollegiumi ifjuság az idén sem feledkezett el márczius 15-ikének, a szabadság e nagy napjának megünnepléséről. A kollegium udvarán e napon nagy ünnepély lesz, melyre a hatóságok, egyletek és a nagy közönség meg fog hivatalni. A talpra magyart Diószeghy Mihály III. éves th. fogja szavallni, emlékbeszédet Jánossy Zoltán esküdt felügyelő tart s aztán a közönség a Csokonai kert körörszlájához vonul, hol Nagy Kálmán III. éves joghallgató alkalmi költeményt fog szavallni. Az idén nem vonulnak ki a honv. dsirokhoz.

— **Szivárvány.** Ma a kora reggeli órákban kipirult arcczal lelkendezve fut be a redakcióba a mi legkedvesebb szaladó munkatársunk: „Szivárvány! szivárvány!” Tintát ide tollat! Hanem aztán meggondolta magát, s nem irt róla semmit. A redakcióban nyílt kérdés maradt, hogy volt-e hát az égen csakugyan szivárvány, vagy valami kedves tenyer vágta úgy hátba a mi hirmondókat, hogy egész idáig csillagos szivárvány színben látta a komorkodó eget.

— **Nagy mértékű katonai beszállásolások** lesznek városunkban az idén. A honvéd lovasassági és gazdasági laktanyák építése miatt csakugyan az összes honvédséget ki kell telepíteni a régi laktanyákból. Azokat a századokat, amelyek a barakokban el nem férnek, a lakosságnál helyezik el, utczánként. De nemcsak a honvédségre vár ez a sors, hanem a közöshadseregbeli gyalogság egy részére is; miután a Pavillon laktanyája átalakítása és új pavillonokkal kibővítése már annyira megérett a kivitelre, hogy az építkezés még az idén megkezdhető. Ekkor pedig hurozkodni kell a Pavillon-kaszárnyában lakó bakáknak is. E szerint a lakosoknak bőven kijut mostanában a vitéz hadfiakból. A katonatartás

ugyan nem valami tulságosan kellemes állapot; de hát arra az aránylag kevés időre, ameddig a laktanyák építése tart, annyival inkább könnyen elviselhető, mivel Debreczenben ezideig kis mértékben volt megterhelve a közönség. A beszállásolások már márczius 15-dikén megkezdődnek.

— **A debreczeni református egyház tanács-termében** e hó 12-én d. 3 órakor a gazdasági bizottság tart ülést e hó 13-án d. e. 10 órakor pedig presbiteri közgyűlés lesz melynek tárgya a lelkészválasztás rendjének megállapítása és folyó ügyek.

— **Örvendetes hírként** közölhetjük, hogy Bolla Kálmán tábornok, honvéddandár parancsnoknak Debreczenből való elhelyezése még nagyon is megerősítésre szoruló hír, miután értesülésünk szerint maga a népszerű kedvelt tábornok semmitsem tud arról, hogy ő Szegedre helyeztetnék át. Így reménységünk lehet, hogy Bolla Kálmánt továbbra is a magunkénak nevezhetjük mi debreczeniek.

— **Uj tüzoltók.** Az önkéntes tüzoltó egy-let parancsnoksága tegnap este tartott ülésében mintegy hatvan új tagot vett föl az egy-let kebelébe. Az új tagok legnagyobb részben intelligens fiatal emberek; többnyire főiskolai tanulók, hittanhallgatók, jogászok, tanítóképezdészek, felsőbb osztálybeli gimnazisták, akikben bizonyára sok megvan abból az ősi diák erényből, amely a hajdani diák tüzoltó egy-letet olyan híressé tette. Az önkéntes tüzoltó egy-let nyereségének tekintheti a főiskolai tanuló ifjuság ily tömeges belépését az egy-letbe.

— **A dalárda elnöksége** a következő nyilvános köszönet közlésére kérte fel lapunkat. Azoknak, a kik a debreczeni dalegylet által a felvidéki inségesek javára rendezett és kitűnő eredményt elért hangversenyen a nemes czél iránti tekintetből közreműködtek, különösen pedig Bernáth Flóra és Steinacker Viola urhölgyeknek, Donogán István, Mándoky Béa, Puky Endre, Rudnyánszky Gyula és Szilágyi Imre uraknak, Rác Károly ur népzenekearának, ugyszintén a helybeli légszeszgyár igazgatóságának a légszesz világitás teljesen díjmentes szolgáltatásáért, Gyenes Lajos dívat kereskedő urnak a jegyek elárúsítása körüli fáradozásáért, Fodor József urnak és a kereskedő ifjak egy-letének ülőhelyek díjmentes átengedéseért, nem különben Fehér Herman urnak a terem átengedéseért, Schmidt Soma urnak a czéliránti különösebb tekintetből a zongora mérésélt díj mellett szolgáltatásáért a leghálásabb köszönetünket nyilvánítjuk. Találják jó szívűségük legszebb jutalmát azon öntudatban, hogy szives közreműködésük alig reménylhetett, nagy anyagi és szellelmi sikert ért el s bizonynyal azoknak hálája fogja kísérni nemes tettüket, a kiknek nyomorán segíteni siettek. Debreczen, 1892. Márcz. 11-én, M á r k Endre elnök, Péter Gábor jegyző.

— **Nyilvános szabó gyűlés.** A debreczeni szabó segédek miután mint felhívásuk mondja a f. hó 6-án tartott nyilvános gyűlésükön nem választhattak bizottságot, mely a szakszervezkedéshez szükséges előkészületeket megtegye — márczius 13-án d. u. 3 órakor az „Angol királyné“ nagytermében ismét nyilvános szabógyűlést tartanak.

— **A tavasz** megérkezett nemcsak a locs-pocs és a szakadó eső jelzi már, hanem még a szivárvány is. Ma reggel a nyugati égbolton igen szép szivárvány volt látható.

— **Kicséréli ka'ap.** P a t a y György törvényszéki ígató ur arra kéri azt az urat a ki az ő új kalapját a dalárda tegnapi hangversenyén kicsérélte, hogy legyen szives a kalapját visszacsérélni.

— **Történelmi nevezetességű házat bontanak** le a napokban a fővárosban. A nagykorona-utca 10. szám alatt, az Arany János-utca sarkán levő ház ez, melyben 1848-ban Kossuth Lajosnak lakása volt. Itt tartotta tanácskozásait az első felelős magyar miniszterium. A ház most Onody Ilona, dr. Medve Kálmán debreczeni ügyvéd nejének a tulajdona, a ki Bukovics Gyula műépítész tervei szerint három emeletes új bérházat építtet helyére.

— **Könyöradományok ingyenes szállítása.** A m. kir. államvasutak igazgatóságától vett értesülés szerint Baross Gábor kereskedelemügyi miniszter elrendelte, hogy az árvármegyei inszések részére szállítandó élelmi szerek és könyöradományok a m. kir. államvasutak összes vonalain díjmentesen szállíttassanak és a kassai-oderbergi vasutat is hasonló kedvezmény nyújtására felhatalmazta. A m. kir. államvasutak igazgatósága ennélfogva táviratilag utasította állomásait, hogy az emittet küldemények díjmentesen továbbittassanak az esetre, ha azok a vármegyei inszék részére választmányának czime alatt kerülnek feladásra, avagy azoknak a szóban levő célra való rendeltetésük egyáltalán megfelelően igazoltatik.

— **A debreczeni tisztviselők önszegélyző egyesülete** mint szövetkezet 1892. évi március hó 27-én délután 3 órakor a városház nagytanácsstermében tartja meg XII. évi rendes közgyűlését, melyre a t. cz. részvényes tagok ez uton is meghívattak. A közgyűlés tárgyai 1. A közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére 2. részvényes tag megválasztása. 2. Az igazgatóság beszámoló jelentésének és az 1891. évi mérlegnek előterjesztése. 3. A felügyelő bizottság jelentésének felolvasása. 4. A tiszta jövedelem felosztása és a tisztviselők díjazása. 5. Az alapszabályok 16. §-a II. c. pontja értelmében beadott indítványok tárgyalása. 6. Tisztviselők, igazgatósági tagok (sorrend szerint kilépők helyett), felügyelő bizottsági és póttagok választása. — Az igazgatósági jelentés és a zárszámadások az egyet pénztári helyiségében (Jogász- és tisztviselői kör) az érdeklettek által naponként 5–7 óráig, vagy a rendes pénztári időben megtekinthetők. Debreczen, 1892. márcz. 11-én. Az igazgatóság.

— **A debreczeni önkéntes tűzoltó egylet** 1892. március 27-én délután 3 órakor a városháza kis tanácsstermében tartja XV-ik évi rendes közgyűlését, melyre az egyleti tisztelbeli, alapító és működő (rend fenntartó) tagokat a parancsnokság lapunk útján tisztelettel meghívja. Tárgysorozat: 1. A parancsnokság évi jelentése. 2. Az évi költség előirányzat megállapítása. 3. Tiszteletbeli tagok választása. 4. Jegyzőkönyv hitelesítő bizottság választása. 5. Számvizsgáló bizottság választása. 6. Netaláni indítványok tárgyalása. 7. A parancsnokság megválasztása.

— **Az adófizető Debreczen.** 1891-ben Debreczen városra mint erkölcsi testületre, továbbá két vasútra és a közönségre 12425 tétel alatt összesen 556076 frt. 6 1/2 kr. állami ingyenes adó volt előírva. Csupán a lakosságot 497607 frt. 29 1/2 kr. adó terhelte. Ehhez 7750 frt. 27 kr. évközi szaporodás járult s ezzel, valamint az 1890 évről áthozott 231636 frt. 60 kr. hátralékkal együtt a lakosság helyesbített adótartozása 736794 frt. 16 1/2 kr. lett. Ebből levonva az apadást 87028 frt. 13 1/2 kr. és a tulfizetést 4619 frt. 73 1/2 kr., a végleges tartozás 645504 frt. 99 1/2 kr. Befizetett pedig a lakosság 514410 frt. 23 kr., így a hátralék 1891-évi végén 100 ezer fittal kevesebb mint 1890-ben volt, vagyis 130626 frt. 76 1/2 kr. A város mint erkölcsi testület összes adóit befizette az utolsó krajczárig. Még pedig fizetett a debreczeni birtokok után 63372 frt. 76 krt. szováti birtokok után 10702 frt. 54 krt. sámsomi birtokok után 907 frt. 75 krt. guti birtokok után 2200 frt. 10 krt. nádudvari birtokok után 16 frt. 73 krt., összesen 77199 frt. 97 krt.

— **Debreczeni találmány.** Ismét alkalomunk van hirt adni egy debreczeni találmányról, egy új szerkezetű kávépergelő gépről melynek az az előnye, hogy a pergelésnél eddig elveszett legjobb kávé alkatrészekből 58%-ot a fogyasztás számára megtakarít. E találmány már európa szerte szabadalmazva van s tulajdonosai: Leiden-froszt Ármin fűszerkereskedő, Györffy Aladár vas-kereskedő és Píros Béla lakatos a közönségnek be öhajtának az mutatni. E végből folyó hó 13-án délelőtt 10 1/2 órakor a Bika földszinti alsó kistermében próbát rendeznek, melyre az érdeklődő közönséget meghívják.

— **A kikorrigált váltó.** A budapesti büntető törvényszék tegnap folytatólag tárgyalta Sternischa János debreczeni gépgyáros bűnpörét, a kit Király Péter balmazújvárosi parasztagazda panaszára magánokirathamisítás és hamis tanúzásra való csábítás miatt helyezték vád alá. — Király Péter még 1884. évben Sternischával együtt gözmalomot épített, a mit később keservesen megbánt, mert társa csere révén magához váltotta a malom, a miből Királynak, mint ő mondja, 33,000 ezer forint kára van. — Ráadásul Sternischa még be is pörölte egy 3900 forintos váltóra, a mely — a panaszos állítása szerint — hamis, mert eredetileg csupán 100 forintról szólt. Hamis tanúzásra való csábítással azért vádolják Sternischát, mert egy tanúnak 600 forintot ígért arra az esetre, ha terhelő vallomását visszavonja. Ez ügyben már egy ízben megkezdtek a végtárgyalást, de újabb tanúk beidézése válván szükségessé, csak tegnap folytathatták azt. A tárgyaláson a vádhatóságot Ligetkuthy kir. alügyész, a panaszost Polonyi Géza képviselte, a vádlottat Vaisz Sándor dr. védelmezte. A múlt jegyzőkönyv tárgyalásának felolvasása után kihallgatták a bőbeszédű Sternischa vádlottat, ki azt állítja, hogy többször adott kölcsönt Király Péternek. Így 1885. szeptember 7-én 4000 frtot, amelyről kötelezvényt kapott, majd 1885. október 16-án 3900 frtot, a melyről a bűnjelként szolgáló váltót kapta.

Polonyi: Hol és mikor adta ön a panaszosnak a 3900 frtot?

— 1885. október 16-án Debreczenben, az anyósom lakásán.

— Tehát a mondott napon Debreczenben. Hogyan van az, hogy itt az iratok közt van egy kötelezvény is, a mely szintén e napon kelt, de — Balmaz-Ujvárosban?

— Hát bizonyára hiba van a dátumban. Elnök: No lássa, Sternischa! Mihelyt valami terhelő magára nézve, mindjárt „hiba“ van mindenben.

Brüll Mór földbirtokos tanúnak kihallgatása után a törvényszék a tárgyalás folytatását másnapra halasztotta.

Bőjti hangulatok.

Lapunk egy barátja, a ki az imént lezajlott farsang után a bőjti napokat azzal töltötte el, hogy sorba járta a vendéglők éttermeit, s mélyes elmével tanulmányozta a Karnevál hercegtől még mindig bucsuzgató típusokat — mesélte el nekünk a következő kis történetet, mely mindnyájunk igaz örömeire élénken bizonyítja, hogy a humor nem halt ki még egészen az emberiségéből.

Ugy éjjeltájban esett meg a dolog, egy korcsma valamelyik hosszura nyult asztalánál.

A jókedv, a füst, és a mulatozók zivaja a tetőpontjára emelkedett. Jólfejlődött vicéki tüdőkből hatalmas kurjantások hangzottak fel, a kis bögsz pedig ez alkalomra tartogatott legharsányabb hangjait produkálta, a mi nagy tetszéssel találkozott egy lelkes urnál, a ki szilaj jókedvében tele tolekkal dalolta a kisérőket képező nótát, azt hogy: „Muzsikáid a szívét hozzám, — annak a kis lánynak!...”

A nóta eredményéről és a „hivatkozott“ kis lány szívééről nem referált tovább barátunk, hanem igenis elmondta, a mi ezután következett. A terem bejárata felől, misztikus homályban óriási füstfelhők közt két bus alak igyekezett előre. Egészen bizonyosan nem lehetett tudni, hogy összetartoztak-e vagy sem, mert hol egymásra borultak, hol messze távolodtak egymástól. Nagyon valószínű, hogy a talaj nem volt egészen kedvező, s ez volt az oka kissé bizonytalan lépteiknek. Végre azonban mégis kiértek a félhomályból, s egyenesen a hosszú asztal felé tartottak, a hol ama bizonyos kis leány szíve még egyre visszamuzsikáltott.

Zordonan álltak meg ott, s a hosszabik, egy székbe fogózva, illetudóan szólalt meg:

— Ha megengedik az urak...

Egyhangulag hangzott fel rá a válasz!

— Tessék, tessék!

A hosszú, szőke ur azonban még nem ült le, hanem gyengéden ölelte át ezimboráját:

— Hanem hát! szeretném bemutatni.

— Hát mutassa be.

A hosszú ur idegesen dörzölgette homlokát:

— Igen, de... Az ördögbe... Nem jut eszembe a neve!

A társaság megdöbben. Ez nagy elvi kérdés! Ezt el kell dönteni, De lehet is ilyen időben elvi kérdések felett gondolkozni:

A csend kezd kinos lenni. A fekete ur a kis bögsz felé kacsingat. A helyzet már már tarthatatlanná lesz, a mikor a hosszú ur vágre elkaczagja magát, letuszkolja a czimboráját és maga is leül.

— Ejh... bolondság! Majd megmondom a nevét — holnap!...

Ebbe a czimbora is beenyugodott. Másnap már tán ő is fogja tudni a nevét.

Irodalom.

„Kenyér.“ Ily czim alatt fog megjelenni a „Magyar Gényusz“ remek kiállítású lap f. hó 20-án megjelenő száma. E szám emléklapnak van szánva, s az abból befolyó tiszta jövedelem az árvamegyei inszések javára fog szolgálni. Hevesi József és Karczag Vilmos a „Magyar Gényusz“ szerkesztői nagy áranyn mozgalmat indítottak meg a lap érdekében s felszólították közreműködésre hírneves államférfiainkat, az irodalom és művészet kitünőségeit, sőt a külföldön élő magyar kitünőségekhez táviratokat küldtek szíjjel, hogy az ügy sürgőssége folytán dolgozatokat küldjenek. Már eddig is számos kézirat és rajz érkezett be. — A „Magyar Gényusz“ emléklapja szükséghez képest több iven fog megjelenni, s az ára csak 1 forint lesz, a mely összeg a „Kenyér“ illetve a „Magyar Gényusz“ szerkesztőségéhez (Kerepesi ut 14.) küldendő. Jól teszi a könyörületes közönség, ha a nemes cséla való tekintetből a „Kenyér“ emléklapra előfizetket gyűjt. Különösen a gyöngéd lelkű olvasóinkat hívjuk fel erre. A „Magyar Gényusz“ szerkesztősége egy-két szónyi megkeresésre azonnal küld gyűjtőleveket, bárha az idő kimélete szempontjából ki ki maga szerkeszt pár sornyi gyűjtő iv elé szükséges felhívást.

A „Magyar Gényusz“ találékony és nemes intenczióktól áthatott tervét, mely bizonynyal tekintélyes összeggel fog hozzájárulni a nyomor enyhítéséhez, — az egész sajtó barátsággal és nagy elismeréssel fogadta, s a sajtó összes kitünőségei támogatják a szerkesztőséget a „Kenyér“ sikerülésében. Előreláthatólag az emléklap oly fényes kiállítású és gazdag tartalmu lesz, a milyen mostanában nem került ki a sajtó alól. — A „Kenyér“ vonatkozó mindenféle megkeresés a „Magyar Gényusz“ szerkesztőségébe (Budapest, Kerepesi-ut 14.) intézendő.

Vegyes hírek.

— **Megőrült hírlapró.** Solder Hugó ismert nevű budapesti hírlaprót, mint részvételt értesülünk, tegnap szállították be a tébolyházba. Baja körülbelül egy év óta tart, míg az utóbbi napokban minden reményt feladtak kezelő orvosi és beszéltették a szerencsétlent. Soldert a rendkívül megfizetett szellemi munka tette tönkre, mert mindig kötelességtudó, szigorúan pontos ember volt. Edes anyja kenyérekere-ójét, egyetlen támaszát vesztette el a zal, hogy fiának elméje elborult.

* **A kolera.** Teheránból jelentik a „Times”-nek, hogy Mesedből érkezett távirat szerint Heratban kitört a kolera, a járvány terjed és több eset fordult elő Kuh-Sanban, a persa-afghan határon.

* **Szenzáció s mende monda.** A Standard pétervári levelezője a következőket jelent lapjának: „Jó forrásból terjesztik, de csak fentartással lehet közölni azt a hírt, hogy a német császár legutóbbi beszéde után a jelenlevők egyike azt mondta az urakodónak, hogy Oroszország háboru esetén hátban támadhatja meg Németországot, mire a német császár azt válaszolta volna: „P o r r á t ö r ö m O r o s z o r s z á g o t !” Mikor Suvalov gróf ezt meghallotta, tudakozódott, hogy a hír igaz-e? A kérdésre igenlő választ kapván, jelentést tett Giers miniszternek, a ki viszont jelentést tett a császárnak. A császár Schweinitz nagykövetet magához hívatta és ezt mondta neki: „Mondja meg a császárnak, hogy ha a porrá-örést meg akarja kezdeni, nagy örömmel fogok fél millió katonát a határon át küldeni.” Idáig a Standard jelentése. Ezzel szemben azt jelentik, hogy az egész história — mese, még pedig igen ügyetlen mese.

* **A m. szőlősi oláh jós.** Bihar-, Békés és Aradmegyék babonás parasztsága valóságos bucsujárást rendez M.-Szőlőre, Aradmegyébe, a hol egy tizenhat éves oláh suhacsz abban a hírben áll, hogy a jövőből olvas. A kölyök próféta híre messze vidékről odaerelja az együgyű népet. A látók csak délelőtt fogad — illő beépédij mellett, a mely 40 krajezárnál kevesebb nem lehet. Délután a próféta visszavonul s ilyenkor csak a mennyei látogatóknak van otthon, a kik, a néphit szerint, sürün járnak hozzá. — A jóslatra jelentkező baekeket a próféta bátyja fogadja először s páliuka mellett kiváltja őket a utjuk, viszonyaik felől s aztán informálja öccsét a kliensek felől. — A csillást elég nyitán üzi a két booskoros szélhámos, a hatóságok még sem tettek ellene eddig egy lépést sem.

* **Zendülés Torontálmegyében.** A crepajai zendület az okozta, hogy a demagógok elhitték a néppel, hogy a község által a pancsova-beckerekéi vasut kiépítéséhez megszávozott 80.000 forintot a község lakosainak házanként 800 frttal kell megfizetniök. A csendőrok kénytelenek voltak a zendüléssel szemben fegyvereket használni s két halott és négy sebesült maradt a helyszínén. Ma a pancsovai huzár század ment oda, hol a pancsovai Beckerekről egy zászlóalj megy a reid helyreállítására végett.

* **A nihilisták.** A hétfőről keddre viradó éjszakán Oroszország több nagy városában nihilista proklamációkat találtak a falakra ragasztva, melyekben küszöbön álló forradalom van előre jelntve s a császár atyja sorával van fenyegetve. A rendőr-ég eltávolította a falragaszokat, de a szerzők nyomára eddig nem talált. Az említett felhívásokat hazakban is ezerszámra osztogatták széjjel.

* **Borzalmas kivégzés.** Márczius 1-én Stadben Hagemann gyilkost guillotinnal végezték ki. Egy hanoveri lap leírása szerint a kivégzést hajm-rezítő jelenet szakította félbe. Ugyanis az az eset történt, hogy miután Hagemann egy deszkára csatoltatott s ezzel együtt a guillotint bárdja alá helyezte, ez utóbbi, mielőtt a deszkvens nyakát teljesen lemetszette volna, megállt. A segédok a tust megrántása által igyekeztek a f-j-t

teljesen leszakítani. Csak miután e kísérlet haszatalannak bizonyult, mászott fel az egyik segéd a gépre és siker nélkül próbálta a bárdot ismét fölemelni. Végre valahogy sikerült a fejet a törzstől elválasztani. A zavar okául ezt mondták, hogy egy csavar elromlott.

CSARNOK.

Hitelezők-adósok!

(Karezolet.)

Milyen furcsa cím is ez! A kiejtése hasonlít a négyesbeli „urak és hölgyek”-hez, — de a csengése az már más, — ez már nem cseng olyan kellemesen!

Hitelező és adós! Egyik réme a másikkak. Nem beszélök a gyárakról melyek nagy, sem nem beszélök a nagykereskedőkről, kis kereskedőknek hiteleznek, — hanem igenis az aféle rendes kereskedőkről kik magunk fajta közönséges halandóknak hiteleznek es beszélök a magunk fajta közönséges halandókról kik az aféle rendes kereskedőknek tartoznak!

Hitelező! Mennyi keserűség rejlik e szóban! A betegségek bizonyára megviselik az embert, — de mi ez ahoz képest, mint a hogy a hitelezők megviselik az embert! — ? — Így tudjuk mi ezt közönséges halandó — adósok.

Adós! Mennyi önmegadással, mennyi könny és mennyi méreggel jár a szó kiejtése — de ez már nem a mi részünkről, — hanem — hitelezőink részéről! —

Tudja a nagy ég, — hogy miért, de igazán csodálatos, hogy egy darab idő óta bármit is irok s bárkire is gondolok, — a hitelezőim folyton előttem lebegnek és „becsusznek” mindenbe.

Bizonyos mérvű hálátlanság kellene ahoz, hogy száműzzem őket képzeletemből, — de meg aztán mit is használna ez, mikor legmélyebb sajnálatomra „tényleg” elég gyakran látom őket.

S e pár sort is azért írom, mert „illik” az embernek „jóltevőiről” is megemlékezni olykor — olykor!

Eszembe jut midőn először tartoztam, — midőn az első adóságot csináltam. Ebben a hónapban lesz épen a tizenkettedik éve. Meglehető szép idő! Uram teremtem hat tudnám e tizenkét év alatti hitelezőimnek a számát, hogy mennyien voltak, — feltennem a lutriára — s bizonyosan nyernék egy „solot”!

A legelső tárgy a mit hitelbe vettem egy oleső arany gyűrű volt. Könnyek tódulnak szemeimbe, ha vissza emlékszem, hogy milyen naiv is voltam akkor és milyen romlatlan.

Abban az időben fedeztem fel a legelső ideálot, — ha jól emlékszem egy ripacsbandabeli hölgy volt. Tetszett nekem szörnyen és az olyan kis városban a hol mi laktunk, én is udvarló számba mehettam 16 éves korom daczára.

Elhatároztam, hogy meglepem egy smukfélével. De nem volt pénzem. Volt az atyámnak egy aranyműves jó barátja — elmentem ahoz. Pirultam szörnyen s nem tudtam egy hamar szóhoz jutni. Mikor pedig szóhoz jutottam megfogadtattam vele becsület szavára, hogy nem szől senkinek egy szót se arról a mit mondanó vagyok. Megállapodtunk egy három forintos aranygyűrűcskénél, havi 1 frt részletfizetéssel mellett.

S én ezt meg is fizettem becsületesen. S az ideálotól kaptam érette egy sokat jelentő de voltaképen semmit se érő mosolyt!

A második, a harmadik stb. adóságszítás már könnyebben ment. A jég meg volt törve a többi jött magától.

Ez még mind megjárja, adóságot csinálni és fizetni az semmi, az igen közönséges dolog ma már, mit megtehét már egy jobb módú hordár is. Adóságot csinálni és azt nem fizetni

rendesen, — sok adóságot csinálni és semmit se fizetni, ez már valami! mert megfelel a mai modern kor szellemének!

Csodálatos, hogy az adóságnak két-harmada azért van, mert az embernek ideáljai vannak s még csodálatosabb, hogy éppen az ilyen adóságot nem bírja az ember rendesen fizetni!

Oh ha elgondolom azt az édes érzést a mely bennem él, midőn valamelyik ideálot mellett ülök! Van ebben az érzésben valami égi üdv!

S im mi történik avagy történhetik egy pár órával később? En magam átkozom meg őket, mert az egyik hitelezőm — ki vagy tizszer hiába küldött számlát a tanonevezal — maga személyesen jött hozzám tiszteletét tenni! És én ennek a jóképű és nemesszívű uribernek nem adhatok egy krajezárt se! Hitelezőm jóképe hirtelen befelegzik s mond nekem egy olyan „Isten hozzádot” — a mihez már régtől szokva vagyok ugyan — de a mitől még mindig borsózik a hátam!

Könnyebb dolog mindenestre ideálnak lenni! Mert van is egy ideálnak fogalma arról mit tesz őket „hitelbe” szeretni? Már pedig mi közönséges halandók egy része csak így szeretjük őket, mert ha meg lenne nekünk készpénzben az a mit mi „hitelbe” vett kedvességekre „költünk, akkor — kérem ne vegyék sértésnek — nem lennénekők a mi ideáljaink! Van a mi ideáljainknak fogalmuk arról, hogy mit tesz az, hogy mennyi önmegadás és mennyi drakkal jár az ő kedvökert elfelfizetni egy olyan üzlet előtt — a honnan vagy huszszor szőlítottak fel fizetni — s mi ennek daczára se fizettünk! — ?

Legyenek különben meggyőződve, hogy ily helyek előtt egymagunkban, csak akkor definiroznánk el, ha lenne anyi felesleges pénzünk, hogy azt a szerencsétlen embert kifizethessük. — De máskülönbén lehet-e az embernek akár csak egy borotválásra való felesleges pénze is, — mikor ideáljai vannak?

Tizenkét év sok idő, — tizenkét év alatt sok hitelezőm volt és sok embernek voltam az adósa. Tizenkét év alatt sok ideálot volt, — az idő s a körülmények megtanítottak arra, hogy a hitelezőimet ne tekintsem ellenség hanem jóbarátként s ma már annyira belejöttem a gyakorlatba, — hogy ha megállit valamelyik közülök s kérdi, hogy mikor fizettek, — angol hidegvérűséggel vágom vissza: „Ne legyen olyan kíváncsi!”

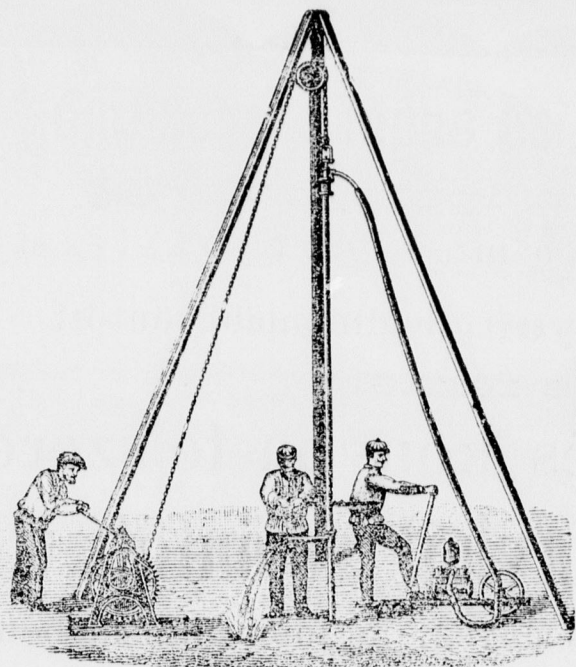
Futó.

Csikos és koczkás selyemszöveteket, Louisina, Foulard-Sitrah-Taffeta nemkülönbén Merveilleus selymeket — s méterenként 45 krtól 3 frt 85 krig egyes öltönyökre, vagy egész végekbén is póstabér és vámmntesen szállit Henneberg G. (es kir. udvari szállitó) selyemgyára Zürichben. Minták pó-tafordulva küldetnek, Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. 10

Ingyen eperfamag.

Az országos selyemtenyésztési felügyelőség Szegszárdon Tolnavármegye, ingyen és bérmentve küld eperfamagot mindazoknak, kik ez iránt hozzáfordulnak.

Jó
ivóvíz!

Jó
ivóvíz!

Seidl Gyula gépgyáros és kútfuró

VERSECZEN.

Ajánlkozik jó ivóvízü kutak furására.

Általa feltalált és szabadalmazott víznyomású **gyorsfurókészülékeivel** igen **jutányos áron** vállal ilyen kútfurásokat. Szavatol jó **egészséges ivóvízért**, miután a megalkudott ár csak ennek constátálása után fizetendő.

Bővebb felvilágosítással készséggel szolgál, és rendelvényeket elfogad a vidék részére is

WEISS MÓZES és FIA

Debreczen, Kisvárad-utca 2092. sz.

Eddigi furások Debreczenben:

Czegléd-utcán:	N. Ilvános utcai-kut.	Nagyuj-utca:	Fehér Herman ház.
"	Pénzügyi igazg. házb.	"	Veinberger Lajos "
Piacz-utcán:	Tisza-ház	Nagyvárad-utca	Weiss J. Lajos "
"	Biedermann E. ház.	"	Szikszay Lajos "
"	Dr. Tibayyi S. "	Kisvárad utca	Kornisz Ferenc "
"	Weisz Sándor "	Szentanna utca	Donogán István "
"	Weiss Lány "	"	Revitzky József "
Péterfia-utca	Bekényi Péter "	Burgondia utca	Rochlitz Arthur "
"	Jóó István "	Széchényi utca	Aron Manó "
"	özv. Szilágyiné "	Bathányi utca	Laky "

ad 1791. sz.
1892.

Hirdetmény.

Hajdúvármegye törvényhatósági bizottsága az 1892. évi február hó 15-én kelt 10. számú határozatával a tiszafüred-újfehértói törvényhatósági közut H. Bősörmény város belterületén átvonuló szakaszán, az „Ujvárosi“ utcában szük séges földmunka helyreállítását engedélyezte.

A fentemlített 2178 frt 64 krral költséggelt munkálat foganatosításának biztosítása céljából az 1892. évi márczius hó 23-ik napjának d. e. 10 órájára Hajdúvármegye alispánjának hivatali helyiségében tartandó zárt ajánlati versenytárgyalás hirdetik.

A versenyezni óhajtókat felhívom, hogy a fentebbi munkálat végrehajtásának elvállalására vonatkozó, az engedélyezett költség után számítandó, s a részletes feltételekben előírt 5%-nyi bántéppénzzel ellátott zárt ajánlataikat a ki tűzött nap d. e. 10 órájáig hozzám személyesen inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó műszaki művelet és részletes feltételek a Hajdúvármegyei magy. kir. államépítészeti hivatalnál, a rendes hivatalos órákban naponként megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, 1892. évi márczius hó 7-én.

Rásó Gyula,
alispán.

Bor-kivonat.

Kitünő egészséges bor azonnali elkészítésére, mely a valódi természetes bortól nem különböztethető meg, ajánlom ezen elősmert különlegességét.

2 kiló ára (elég 100 liter bornak) 5 frt 50 kr. Vény ingyen hozzátomagoztatik. Legjobb sikerért és egészséges készítményért köszönetem.

Spiritus-megtakarítása

elérhető felülmulhatlan pálinka erősítő essenciával; ez a italnak kellemes, izlésszerű zamatot kölcsönöz és csak nálam kapható

1 kiló 3 frt 50 kr. (600—1000 literre, használati utasítással együtt).

Ezekon kívül ajánlok mindenféle essenciát, rum, cognac, finom liqueurök stb. hez felülmulhatlan jószágban. Vények ingyen hozzátomagoztatva. Arlapok bérmentve.

Karl Philipp Pollák.

Essenen Specialitäten-Fabrik in Prag.

Szerény képviselő kerestetnek.

Nincs többé fejfájás

D. Götz

MIGRAINE-PORA

huszonöt év óta egyoldalu, ideges rheumaszerű, sőt gyomorból származó fejfájás ellen a legjobb sikerrel használtatott, mit több ezerre menő köszönet-nyilvánítás bizonyít.

Utolsó időben a

MADRIDI UDVAR

feltünő eredménnyel használta 1 doboz ára használati utasítással 2 frt, 1 kis próba-doboz használati utasítással 1 frt. Eredetibe

kapható csakis egyedül Fáykis József „nagy-Kristóf“-hoz címzett gyógyszerárában Budapestben, továbbá Török Józsefnél, király u. 12. Debreczenben Dr. Rotschnek Emil — Tamássy Béla Balázs Ödön és Tóth Béla gyógyszerész utaknál is kapható.

(2)

Postai megrendelések azonnal eszközöltetnek.

Lóheremag,

luczernamag.

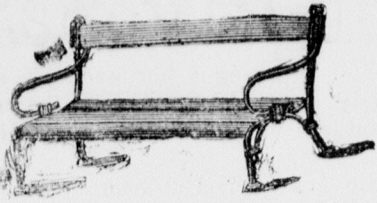
Arankamentesen tisztított és a Budapesti magvizsgáló állomás által arankamentesnek nyilvánított minőségben. Valódi oberndorfi

répamag, bükkönymag, jutányos áron kapható

Klein Vilmos

magkereskedésében Szatmáron.

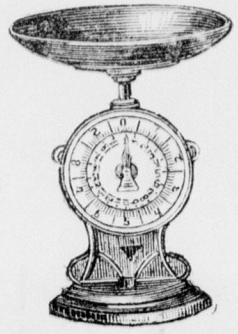
Számos uradalom és nagybirtokos elismerő levele rendelkezésre áll, mintákat és árjegyzéket bérmentve küldök.

Valódi francia és angol szerszámok

minden iparághoz
minden darab mellett jótállás.

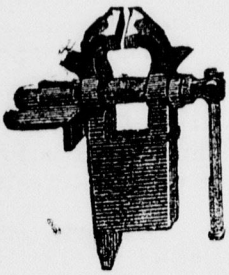
Rudvas, lemezek, **vastartányok**, legfinomabb öntött
auélók és fémek.

Gazdasági, kerti, házi és konyha felszerelések.

Agyag és vaskályhák, konyhák és öntött vaslapok.

Tizedes és egyensúly mérlegek, legjobb minőségben.

„Kis óriás” kézi tengeri morzsoló
darabja 1 frt 75 kr.

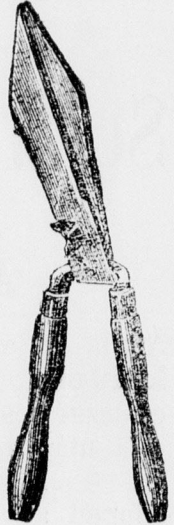
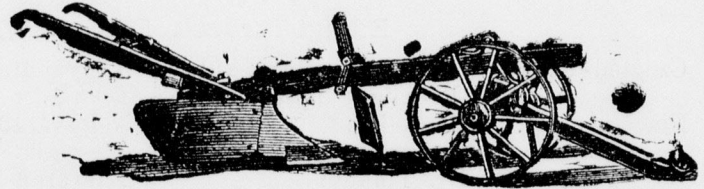
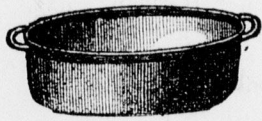
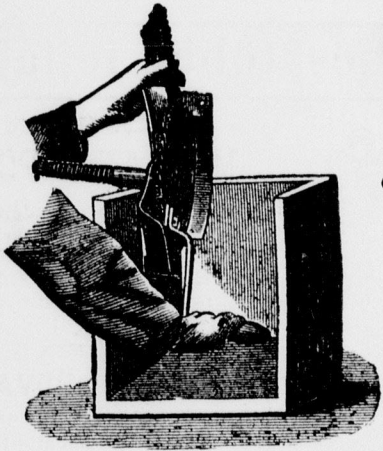
Tüz és betörés elleni pènzszekrények.

Kirakat „ajtóacézélredőnyök

Legolesőbb beszerzési forrás

TÓTHGYULA

előbb TÓTH LAJOS és TÁRSA, vas nagykereskedés DEBRECZEN,
VÁROSHÁZABAN.

FELHIVÁS.

Mint hogy az elmúlt évben gőzcsepplőgépeink és mozgonyainkra oly tömegesen érkeztek megrendelések, hogy készletünk már május hó vége felé teljesen elárúsított, indítatva látnak magunkat, gőzgépeinkből az idén megfelelőleg nagyobb mennyiséget gyártásba venni.

Midőn tehát erről a n. é. gazdaközönseget tiszteletteljesen értesíteni szerencsénk van, bátorkodunk egyszersmind felkérni, hogy nekünk szánt becses megrendeléseikkel bennünket idejekorán felkeresni méltóztatásnak, mivel hogy — főcélunk lévén a tisztelt venni szándékozók teljes megelégedésére birni, rendkívül sajnálnók, ha — mint a lefolyt évben — egyes elkésve érkezett megrendeléseknek eleget már nem tehetnénk.

A tavaszi veté i-dény közeledésének alkalmából egyszersmind bátorkodunk a n. é. gazdaközönség tudomására hozni, hogy ugy könnyű mint kötött talajhoz alkalmas kitűnőnek elismert szerkezetű vetőgépeink elkészültek, azok azonnali szállításának mi sem áll utjában.

Első magyar
gazdasági gépgyár
részvény-társulat

BUDAPET, külső váci-ut 7. szám.

Új posztóraktár!

Tudatjuk a n. é. közönseggel, hogy

az egész országban

oly nagy hírnévnek örvendő

BRASSÓI
GYAPJUPOSZTÓKBÓL

a közelgő tavaszi idényre

nagy választéku

raktárt rendeztünk be

s azokat a valódi tiszta gyapju minőségben

igen olcsón árusítjuk el.

Szabó Lajos fiai

Debreczen, Rózsatér.

Mintákat kívánatra készséggel küldünk